

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/218/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713209211
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3713209211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne zložený z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Martinákovvej v právnej veci žalobcov 1/ O. Y., bytom T. XX, 2/ J. Y., bytom T. XX, obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. J. J., advokátom spol. s.r.o., so sídlom L. X., P., XXX/X, proti žalovaným 1/ Y. W., bytom T. XX, 2/ O. W., bytom T. XX, obaja zastúpení JUDr. N. X., advokátkou, so sídlom L., P. XXX, o strpenie práva prechodu, o odvolaní žalobcov X/X/, proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 08. januára 2015 č. k. 6C/187/2013-95, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

B. rozsudkom súdu prvého stupňa žalobu žalobcov 1/, 2/ zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania vo výške 853,59 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že zmluvou o dare zo dňa 14.07.1969, ktorá bola registrovaná na Štátnom notárstve v Považskej Bystrici dňa 17.07.1969 pod RI XXX/XX, daroval N. W. svojej sestre Q. Y. L. parcelu XXX/X, stavebný pozemok o výmere XXXmX, zapísanú vo vložke XXX k.ú. T.. Zmluvou o dare zo dňa 12.07.1969 darovali manželka P. W. a Z. W., svojmu synovi N. W. a jeho manželke T. W. PKN parcelu č. XX/X, stavebný pozemok o výmere XXX m2, zapísaný v L. vložke č. XXX k.ú. T. a vlastnícke podiely v dome č. XX. Zároveň si vyhradili bezplatné právo bývania - užívania až do smrti oboch darcov. Ďalej s tým, že obdarovaní prenechajú prechod cez dvor peši, ako aj s povozmi Q. Y., rod. W. a jej manželovi L. Y. na parcelu č. XXX/X zapísanú vo vložke XXX, pokiaľ nebude vybudovaná cesta zo štátnej cesty vedľa W. P., prípadne z iného smeru, podľa identifikačného listu Ústavu geodézie a kartografie, pracovná skupina L., parcelné číslo XX/X, číslo evidenčného listu XX, písané na užívateľa P. W.. Dňa 27.04.1970 zaslal T. v T., odboru výstavby a odboru C., C. v Považskej Bystrici, pod spis. zn. XX/XXXX návrh na vydanie územného rozhodnutia pre umiestnenie plánovanej prístupovej cesty k novostavbe rodinného domu L. Y., T. č. XX, cez L. parcelu XX/X k.ú. T.. Súčasťou uvedeného návrhu bola aj snímka z mapy evidencie nehnuteľností, na ktorej bola prístupová cesta, ktorá mala byť vybudovaná vyznačená. Prístupová cesta k rodinnému domu č. XX vybudovaná nebola a neexistuje ani územné rozhodnutie, stavebné povolenie a kolaudačné rozhodnutie ohľadom takéhoto vybudovania prístupovej cesty. Právni predchodcovia žalobcu 1/ O. Y., Q. Y. a jej manžel L. Y., využívali prechod cez pôvodnú L. parcelu XX/X minimálne a neskôr začali prechádzať na pôvodnú L. parcelu XXX/X cez parcely, ktoré nepatrili ani právnym predchodcom žalobcov, ani právnym predchodcom žalovaných. Jednalo sa o parcely, ktoré majú v súčasnosti č. W. XXX a XXX. S. parcelu W. XXX prechádzali právní predchodcovia žalobcov len v nepatrnej časti. Podľa tvrdenia žalobcu 1/ sa pôvodné vecné bremeno využívalo asi do roku 1990. Potom sa začalo využívať na základe dohody medzi jeho matkou a otcom žalovaného 1/, tak ako ho nakreslil na znaleckom pláne Ing. K.

U. Z. zase tvrdili, že potom ako sa vecné bremeno dohodnuté medzi ich rodičmi prestalo využívať, chodili žalobcovia a ich právni predchodcovia po všetkých priestoroch patriacich žalovaným. Najskôr však chodili po parcelách, ktoré patrili tretím osobám a tieto parcely si rodina žalovaných až neskôr kúpila. Nebola vytvorená žiadna cesta a žalobcovia chodili tam kde sa im to hodilo. Podľa tvrdenia žalobcov využívali títo a ich právni predchodcovia cestu znázornenú na znaleckom nákrese Ing. U. až do smrti otca žalobcu 1/ do roku 2003, resp. do roku 2004, kedy im žalobcovia napísali list, ktorým im zakázali po ceste chodiť. Podľa tvrdenia žalovaných využívali žalobcovia uvedenú cestu asi do roku 1997, kedy si vybudovali panelovú cestu ponad potok a odvtedy cez pozemky žalovaných chodia menej, pretože využívajú aj panelovú cestu. Posledných 10 až 12 rokov cez pozemky žalobcov nechodia vôbec. Žalobcovia nikdy neprechádzali na svoj pozemok cez parcelu W. XXX, ktorá je výlučným vlastníctvom žalobcu 1/. Konštatoval, že vecné bremeno zriadené darovacou zmluvou zo dňa 12.07.1969, zriaďovali vlastníci L. parcely XX/X P. W. a Z. W., v prospech ich dcéry Q. Y. a jej manžela L. Y.. Títo neboli účastníkmi zmluvy preto, lebo L. parcelu XX/X darovali P. W. a Z. W. svojmu synovi N. W. a jeho manželke T. W.. Napriek tomu má súd za to, že takýmto spôsobom bolo možné vecné bremeno zriadiť. Vecné bremeno bolo zriadené v prospech Q. Y. a jej manžela L. tak, že bude prenechaný prechod cez dvor peši, ako aj s povozmi Q. Y. a jej manželovi L. na parcelu č. XXX/X, zapísanú vo vložke XXX, pokiaľ nebude vybudovaná cesta zo štátnej cesty vedľa W. P., prípadne z iného smeru, podľa identifikačného listu Ústavu geodézie a kartografie, pracovná skupina L., parcelné číslo XX/X, číslo evidenčného listu XX, písané na užívateľa P. W.. Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom k tomu, že T. T. malo záujem vybudovať prístupovú cestu po L. parcele XX/X, neuvažovali účastníci darovacej zmluvy o tom, že by prístupová cesta na parcelu L. XXX/X nebola vybudovaná za života darcov. Z toho zároveň vyplýva, že hoci v zmluve je uvedené, že vecné bremeno sa zriaďuje v prospech Q. Y. a jej manžela, v skutočnosti sa jednalo o vecné bremeno dohodnuté v prospech vlastníka pôvodnej L. parcely XXX/X. Vecné bremeno cez parcelu XX/X sa využívalo len krátko a neskôr začali právni predchodcovia žalobcov a neskôr žalobcovia prechádzať na pôvodnú L. parcelu XXX/X cez parcely, ktoré v tom čase patrili tretím osobám - p. T.. Od tejto parcely neskôr odkúpili právni predchodcovia žalovaného 1/. Žalobcovia a ich právni predchodcovia po parcele však nechodili v presne vymedzenom úseku, ale využívali tú časť parcely, ktorá sa im práve hodila. Nikdy však nechodili cez súčasnú parcelu KNC XXX. Vecné bremeno dohodnuté v darovacej zmluve zo dňa 14.07.1969, sa nevyužíva najmenej od roku 1990. Pretože sa nevyužíva viac ako 10 rokov, vecné bremeno zaniklo. O vzniku vecného bremena cez parcely W. XXX a XXX nepredložili žalobcovia žiaden dôkaz. Tvrdili, že vecné bremeno bolo dohodnuté ústnou zmluvou, ale vzhľadom k tomu, že na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností, nemožno uvažovať o tom, že vecné bremeno cez uvedené parcely zriadené bolo. Súd tiež konštatoval, že za danej situácie nemajú žalobcovia prístup na svoju parcelu. Podľa jeho názoru sa však nemôžu domáhať toho, aby súd zaviazal žalovaných strieť právo prechodu žalobcov cez ich parcely, ale len toho, aby súd v zmysle ustanovenia § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka, zriadil vecné bremeno v prospech žalobcov, spočívajúce v práve cesty cez pozemok žalovaných. Uvedené právo prechodu však súd môže zriadiť len v nevyhnutnej miere a zrejme za odplatu, ktorú by žalobcovia žalovaným poskytovali. Je na žalobcoch, aby sa prostredníctvom obce domáhali zriadenia prístupovej cesty na ich parcelu z opačnej strany, teda ponad vodný tok, ktorý je v súčasnosti vo vlastníctve obce a kde by za súčinnosti obce a žalobcov mohla byť prístupová cesta pre žalobcov vybudovaná. Určiť záväzok žalovaným v zmysle žaloby však nemohol. Právne rozhodnutie odôvodnil ust. § 151n, ods. 1,2,3, § 151o, ods. 1,2,3, § 151g, ods. 1,2,3,4, § 134 ods. 1,2,3,4, Občianskeho zákonníka. Žalovaní mali v konaní úspech a podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a nasledujúcich súd zaviazal žalobcov nahradiť im trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia právnej zástupkyne žalovaných JUDr. X. vo výške 853,59 eur. Právna zástupkyňa vykonala 9 účelných úkonov právnej služby, za ktoré jej pri hodnote sporu neurčitej patrí podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmena nasledovne: rok 2013 - za prevzatie a prípravu zastupovania - 21.08.2013 (§ 13a ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky), vyjadrenie k návrhu zo dňa 21.08.2013 (§ 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhlášky), účasť na pojednávaní dňa 22.08.2013, účasť na obhliadke dňa 11.10.2013 (§ 13a ods. 1 písm. d/ cit. vyhlášky) vo výške 4x 60,07 eur, spolu 240,28 eur, za rok 2014 - účasť na pojednávaniach dňa 30.01.2014, 05.05.2014, 06.10.2014 a účasť na obhliadke 10.06.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d/ cit. vyhlášky) vo výške 4x 61,85 eur, spolu 247,4 eur, za rok 2015 - účasť na pojednávaní dňa 08.01.2015 (§ 13a ods. 1 písm. d/ cit. vyhlášky) vo výške 64,53 eur. Spolu odmena predstavuje sumu 552,21 eur. Za uvedené úkony patrí právnej zástupkyňi aj režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky za úkony vo roku 2013 - 4x 7,81 eur, za úkony v roku 2014 - 4x 8,04 eur, za úkon v roku 2015 - 1x 8,39 eur, spolu 71,79 eur. Právna zástupkyňa žalovaných si uplatnila aj náhradu cestovného za účasť na pojednávaniach, keďže sídlo jej kancelárie je v L. preto jej súd podľa § 15 písm. a), § 16 ods. 4

cit. vyhlášky priznal náhradu cestovného za cestu na pojednávanie dňa 22.08.2013 vo výške X,XX eur (cena nafty 1,384 eur/liter), za cestu dňa 30.01.2014 vo výške 8,53 eur (cena nafty 1,358 eur), za cestu dňa 05.05.2014 vo výške 8,53 eur (cena nafty 1,362 eur), za cestu dňa 06.10.2014 vo výške 8,48 eur (cena nafty 1,331 eur), za cestu dňa 08.01.2015 vo výške 8,28 eur (cena nafty 1,21 eur). Pri priznávaní cestovného súd vychádzal zo vzdialenosti miest L. X. - L. XXkm, tam a späť XX km, z predloženej kópie technického preukazu motorového vozidla T. 3, s priemernou spotrebou paliva XI/E. km, priemerných cien motorovej nafty a výšky základnej náhrady za 1km vo výške 0,183 eur podľa opatrenia MPSVaR č. 632/2008 Z. z. Za uvedené cesty na pojednávania a za účasť na obhliadkach v T. patrí právnej zástupkyni podľa § 17 ods. 1 cit. vyhlášky aj náhrada za stratu času za 14 začatých polhodín nasledovne: za rok 2013 - 4x 13,01 eur, za rok 2014 - 8x 13,40 eur, za rok 2015 - 2x 13,98 eur, spolu 187,20 eur.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1,2. Navrhli ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietali, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdenie veci. Vytýkali súdu prvého stupňa, že nevy počul svedkov, C. hoci na ich výsluchu trvali. Vyslovili názor, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie na existenciu výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, po ktorom právni predchodcovia a po ich smrti oni, ako dotknutí vlastníci a užívatelia rodinného domu č.. prechádzali po parc. č. XXX a XXX k. ú. T.. výkon práva prechodu tak, ako bol dohodnutý v zmluve o dare dňa 12.07.1969, kde P. W. s manželku Z. W. zaviazali N. W. s manželku T. W., rod. V., že ako obdarovaní prenechajú prechod cez dvor peši alebo aj povozmi Q. Y., rod. W. a jej manželovi L. Y. na parc. č. XXX/X vo vložke XXX, pokiaľ nebude vybudovaná cesta zo štátnej cesty vedľa P. W. prípadne z iného smeru. Išlo o právo vecného bremena na parc. P. W. a Z. W., ktorí boli rodičia matky žalobcu 1/, Q. Y.. Dôvodili, že právo prechodu bolo síce zakreslené pre potrebu stavebného povolenia cez maštal, dreváreň, avšak toto sa nerealizovalo, aby sa nemuseli tieto hospodárske stavby búrať, keď sa získalo stavebné povolenie, ale právo prechodu peši a vozom sa realizovalo po parc. č. XXX a XXX ako sú tieto zakreslené na znaleckom nákrese Ing. K. U. zo dňa 17.12.2013. Ďalej poukázali na to, že už v rozhodnutí o prípustnosti stavby bývalého Obvodného úradu MNV L. zo dňa 17.09.1970 č. výst. XXXX/XXXX-XXX/A-XX pre L. Y. a manželku na povolenie novostavby rodinného domu na parc. č. XXX/X sa konštatuje, že prístupová cesta k rodinnému domu bude umožnená stavebníkom cez dvor P. W. tak, ako to bolo rozhodnuté D. Považská X. pod č. US XXX/XXXX zo dňa 23.06.1970. Ďalej MNV v T. pod č. 646/1976 zo dňa 01.12.1976 rozhodlo na svojom zasadnutí dňa 11.11.1976 ohľadne žiadosti L. Y. na vybudovanie prístupovej cesty uznesením č. 73/1976, že táto žiadosť občana L. Y. sa zamieťa s tým, že je nutné používať prístupovú cestu cez pozemok jeho svokra tak, ako to bolo uvedené v zápisnici pri riešení stavby rodinného domu. Preto rodičia žalobcu 1/ naďalej vykonávali právo prechodu cez pozemok N. W. a jeho manželky. Ďalej poukázali na to, že rodičia žalobcu 1/ prechádzali po pkn. parc. č. XX/X, ktorá je totožná s terajším číslom KN XXX a XXX, pretože starí rodičia Štefan Kuchta a manželka Z. odkúpili dňa 30.04.1972 parc. č. KN XX/X o výmere XXX m2 od Z. T., rod. O. a táto si vyhradila ako predávajúca právo prechodu cez túto parcelu, a preto došlo k dohode medzi starými rodičmi P. W. a Z. W. na jednej strane a ich dcérou Q. Y. a zaťom L. Y. na druhej strane, že právo prechodu pešo a vozom sa bude realizovať po tejto parc. č. XX/X. Toto sa realizovalo už od roku 1973 až do času, keď žalovaní im začali brániť v prechádzaní s tým, že vecné bremeno sa vzťahovalo len na osoby ich právnych predchodcov a nie na nich ako vlastníkov rodinného domu. Namietali, že súd prvého stupňa sa týmito okolnosťami vôbec nezaoberal s tým, že išlo o vecné bremeno in rem.

Žalovaní 1/, 2/ sa k odvolaniu žalobcov 1/, 2/ písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/, 2/ nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal všetky námietky v odvolaní žalobcami vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na správnosť ktorého poukazuje v zmysle § 219 ods. 2, O.s.p.. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcov dodáva nasledovné.

Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodným návrhom sa žalobcovia 1/, 2/ domáhali, aby súd uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť strpieť právo prechodu cez ich parc. W. č. XXX záhrady o výmere 254 m2 a W. č. XXX

zastavené plochy a nádvoria o výmere 827 m² v rozsahu ako bude zakreslené na geometrickom pláne v prospech vlastníkov W. parc. č. XXX záhrady o výmere XXX m² a W. č. XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² a rodinného domu súp. č. XX stojaceho na parc. č. XXX všetko v k.ú. T.. Z. 1/ v návrhu uviedol, že tento prechod po parcelách žalovaných W. č. XXX a XXX rodičia žalobcu 1/ spolu s ním od jeho narodenia pokojne a nerušene užívali v dobrej viere až do 02.08.2004, kedy im žalovaní oznámili, že právo prechodu bolo len záväzkom vlastníka voči L. Y. a manželke Q. (rodičov žalobcu X/) a že sa to nevzťahuje na žalobcov X/, 2/. Po znaleckom posudku (nákrese) znalca N.. K. U., žalobcovia žiadali, aby súd pripustil zmenu žaloby tak, že uloží žalovaným povinnosť strpieť právo prechodu cez svoje parcely W. č. XXX a č. XXX v prospech vlastníkov parcely W. č. XXX a rodinného domu súp. č. XX, ktorý je postavený na W. parc. č. XXX v rozsahu zakreslenom na geometrickom pláne Ing. U., ktoré spočíva v práve prechodu pešo a vozom. Súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 06.10.2014 uznesením pripustil zmenu žaloby vyššie špecifikovanú. Súd prvého stupňa žalobu žalobcov zamietol z dôvodu, že žalobcovia o vzniku vecného bremena cez W. parc. č. XXX a č. XXX nepredložili žiaden dôkaz. Pokiaľ tvrdili, že vecné bremeno bolo dohodnuté ústnou zmluvou, vzhľadom k tomu, že na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľnosti, nemožno uvažovať o tom, že vecné bremeno cez uvedené parcely zriadené bolo. Súd prvého stupňa tak mal za to, že na výkon práva, ktorého sa žalobcovia domáhali, musí existovať titul, ktorý právo vecného bremena v prospech žalobcov zriadil.

Odvolací súd sa s týmto názorom súdu prvého stupňa stotožňuje.

Podľa § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností.

Právny poriadok platný v Slovenskej republike v období od 01.04.1964, kedy nadobudol účinnosť nový Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. až do jeho novelizácie dňom 01.04.1983 vydržanie nepoznal. Bolo zavedené až novelou ust. § 132a a § 135a Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých kto s vecou zaobchádza ako so svojou a so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný, že mu vec patrí, má - pokiaľ nie je ustanovené inak - obdobné práva na ochranu ako má vlastník. V zmysle § 135a ods. 1 citovaného zákona vlastníkom veci, ktorá môže byť predmetom osobného vlastníctva sa stane občan, ktorý má nepretržite v držbe nehnuteľnú vec 10 rokov. Podľa ods. 2 ak ide o pozemok alebo jeho časť, ktorú má občan nepretržite v držbe 10 rokov a ku ktorému by sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania, nadobúda vlastníctvo k pozemku alebo k jeho časti štát a občan nadobudne právo, aby sa s ním uzavrela dohoda o osobnom užívaní pozemku v rozsahu podľa § 200. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia ale vydržaním nemožno nadobudnúť právo k pozemku, ktorý je v socialistickom vlastníctve alebo ku ktorému má socialistická organizácia právo užívania podľa osobitných predpisov.

Novelou Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 01.01.1992 boli ustanovenia upravujúce vydržanie nasledovné: Podľa § 134 oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov ak ide o hnuťnosť a po dobu desať rokov ak ide o nehnuteľnosť. Do tejto doby sa podľa ods. 1 započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca. V zmysle § 129 ods. 1 držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou, alebo kto vykonáva právo pre seba. Podľa § 130 ods. 1 potom ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Z vyššie uvedeného prehľadu právnej úpravy vyplýva, že v priebehu celého rozhodného obdobia, kedy bolo vydržanie prípustné, sa na získanie vlastníckeho práva vyžadovalo naplnenie zákonom stanovených podmienok: existencia dobromyseľnej držby veci, uplynutie zákonom stanoveného času, v ktorom má oprávnený držiteľ vec v držbe - pri nehnuteľnostiach desať rokov a spôsobilosť predmetu vydržania.

Jedným z predpokladov vydržania je, že držba musí byť oprávnená. Vo všeobecnosti pod oprávnenou držbou treba rozumieť faktické ovládanie veci, resp. vykonávanie práva spojené s vôľou nakladať s vecou ako so svojou v dobrej viere, že držiteľovi táto vec, resp. právo patrí. Pri oprávnenej držbe musí byť teda splnená okrem iných aj podmienka dobrej viery držiteľa, že mu vec patrí. Oprávnená držba

predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí a že je v tejto dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam; uvedené podmienky pritom musia byť splnené súčasne. Dobrá viera spočíva v presvedčení držiteľa, že je vlastníkom veci, ktorú drží, alebo subjektom práva, ktoré vykonáva, poprípade, že sú dané právne skutočnosti, ktoré majú za následok vznik vykonávaného práva, napriek tomu, že v skutočnosti tomu tak nie je.

Ako podmienka vydržania nepostačuje subjektívne presvedčenie držiteľa o tom, že vec alebo právo mu patrí, ale je potrebné, aby držiteľ bol v dobrej viere, so zreteľom ku všetkým okolnostiam. Túto podmienku vykladá aj judikatúra tak, že posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať i k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda i k právnemu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Otázka existencie dobrej vôle sa posudzuje z hľadiska objektívneho teda podľa toho, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno na ňom požadovať, nemal a nemohol mať pochybnosti, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí.

V konaní nebol preukázaný žiadny právny titul na základe ktorého by predchodcovia navrhovateľov resp. navrhovateľa mohli nadobudnúť presvedčenie, že im vzniklo a patrí právo zodpovedajúce vecnému bremenu a ich tvrdenia neboli ničím preukázané.

Pokiaľ žalobcovia ako právny dôvod (titul), ktorý by mohol mať za následok vznik práva - vecného bremena uviedli, že vecné bremeno cez spornú parcelu bolo zriadené v darovacej zmluve v roku 1969 a neskôr bolo na základe ústnej dohody medzi Q. Y. a N. W. zmenené tak, že prebiehalo tak ako je zakreslené na znaleckom nákrese N.. U. zelenou farbou (cez prac. č. XXX a č. XXX), toto tvrdenie žalobcovia nijak nepreukázali. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na čestné prehlásenia C. W., N. W., H. T., Y. T. a namietali, že menovaní neboli v konaní vypočutí ako svedkovia, odvolací súd uvádza, že z uvedených čestných prehlásení vyplýva len toľko, že žalobca 1/ so svojimi rodičmi L. Y. a Q. Y. prechádzali cez pozemky N. W. parc. č. XXX a č. XXX a to peši a tiež povozom cez parc. č. XXX na svoje vlastnícke parc. č. XXX a č. XXX a toto právo prechodu realizoval aj ich syn O. Y. a to až do roku XXXX. C. týchto čestných prehlásení, teda potvrdzuje len to, že sa cez sporné parcely prechádzalo. To, že niekto prechádza cez pozemok, ho vôbec neopravňuje k tomu, že by mal k pozemku, cez ktorý prechádza vecné právo.

Žalobcovia v odvolaní namietali, že súd prvého stupňa sa nezaoberal tým, že rodičia žalobcu 1/, prechádzali po pkn. parc. č. XX/X, ktorá je totožná s terajšou W. č. XXX a č. XXX, pretože starí rodičia P. W. a manželka Z. odkúpili dňa XX.XX.XXXX parc. č. XX/X o výmere XXX mX od Z. T. a táto si vyhradila ako predávajúca právo prechodu cez túto parcelu, a preto došlo k dohode medzi starými rodičmi P. kuchtom a Z. W. na jednej strane a ich dcérou Q. Y. a zaťom L. Y. na druhej strane, že právo prechodu pešo a vozom sa bude realizovať po tejto parc. č. XX/X. C. súd túto námietku odvolateľov nepovažoval za dôvodnú. Žalobcovia dôkaz o uvedenej ústnej dohode o vzniku uvedeného vecného bremena v prvostupňovom konaní nepredložili. V rozpore s týmto tvrdením žalobcov je vyjadrenie žalobcu 1/ na pojednávaní dňa 08.01.2015 vyplýva, že predmetné vecné bremeno bolo „neskôr“ zriadené na základe dohody medzi Q. Y. a N. W. tak, že prebiehalo tak ako je zakreslené na znaleckom nákrese N.. U. zelenou farbou. Preto bez právneho významu je aj poukaz odvolateľov na rozhodnutia príslušných správnych orgánov o prípustnosti stavby, keď rozhodnutiami správnych orgánov, nemohli byť právni predchodcovia žalobcov, ani žalobcovia dobromyseľní, že im výkon takéhoto práva patrí.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešným žalovaným túto náhradu nepriznal, nakoľko si ju neuplatnili.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.